

Avan silmad, kuid olen ikka samas ruumis, kus viimased paar kuud olen veetnud. Ainult unes saan rännata maailmas ringi ja sotsialiseeruda armastatud inimestega. Vaatan aknast välja – ilus suvepäev. Päikene paistab, puude lehed on muutunud üleöö veelgi rohelisemaks. Siukest rohelist polegi minu silmad väga ammu märganud. Akent avades tuleb mõnus tuuleiil, mis mind endasse matab ja kiusatab õue minema. Inimesed järgivad ikka 2+2 meedet nagu sõdurid – meie uus normaalsus. Eestlased pole väga avatud, seega see meede on nagu õnnistus. Kuigi valitsuse määratud eriolukord ei kehti enam, siis inimesed tunnevad end siiski ebakindlalt. Mis saab sügisel? Kas koolid avatakse? Ma ei tea... Siiski on mõned piirangud, mis on jäädavalt saanud osaks meie igapäevaelust. Poed on ajaliselt vähem lahti ja pühapäeviti üldse kinni. Poodides on käepärast desinfitseerimisvahend. Rohkem busse on pandud liikvele, et vähendada inimeste hulka ühes bussis. Suuri kogunemisi ei tohi ikkagi aasta lõpuni korraldada. Liikumas on näha igapäevaselt aina rohkem inimesi. Taastatud vabadus on pannud inimesed liikuma nagu mesilased mesilastares. Pärnu tundub pealtnäha tavaline keskmise suurusega linn, kuid palju on muutunud. Autode asemel naudivad inimesed jalutamist. Linna väikestele ettevõtetele oli viimane haigusepuhang suureks kadalipuks ja kahjuks on paljud ukсед kinni pandud. Inimesi liigub linnas väga palju – paljudel pole ka kindlat töökohta. Söögikohtades on täiesti teine vaatepilt. Kohvikud on täis kliente. Ilmselt saavad sõbrad ja tuttavad peale mitmeid kuid kokku. Poollelijäänud ehitused on jätkanud täistuuridel ja üle linna on kuulda ehitusmüra. Siiski Pärnus tuntud pidustused on ära jäetud ja meelelahutust on vähe. Kuna loodus on saanud peaaegu segamatult tärgata on näha ürgse looduse ja inimtegevuse kontrasti. Hea meel on selle üle, et inimesed austavad loodust rohkem –võtavad meelsamini prügi üles ja ei riku seda mõtlematult. Kuigi linnas seda näha pole on e-poed muutunud olulisemaks ja kättesaadavamaks. Linnas ringi liikudes tunnen rõõmu. Rõõmu vabaduse taastamise üle ja väheste turistide üle. Palju on linnapildis töökuulutusi. Mitmed asutused soovivad oma töötajate hulga taastada. Minu enda elu on üsna tavaline. Jätkuvalt olen üliõpilane ja haridusasutused avatakse plaanipäraselt. Usun, et ühiskond on parenenud läbielatud olukorrast. Suuri muudatusi pole toimunud, kuid arusaadavalt on see inimesi mõjutanud. Tagasi vaadates neile mitmele möödunud kuule on näha, et inimesed on arusaadavamad. Inimesed ei süüdistata teineteist viiruse edasikandmise eest. Kuid kindlasti on turism tohutult vähenenud, sest inimesed ei taha uut viirusepuhangut. Mina sealhulgas. Usun, et distants on võti haiguspuhangute peatamiseks ja see selle algne põhjus ka oli. Samas, need viimased kuud on olnud tohutult õpetlikud ja vajalikud. Inimesed väärtustavad koosveedetud aega rohkem ja see õpetas meid üle elama ühte ainulaadset sündmust kõik koos. Mul karantiini üle hea meel ei olnud, kuid tean, mis see vajalik oli. Noortele ma tahan öelda, et õppige inimeste ja valitsuse vigadest. Olge julged vastu võtma selliseid olukordi. Järgige ja kuulake teile antud juhiseid. Püüdke igas olukorras leida midagigi positiivset ja prioriseerige oma vaimset tervist.